

Chwalmy człowieka

Żywiłowo ♩ = 76-96

1. Chwal - my czło - wie - ka, co roz - ma - wiał z Je - ho - wą! Je - zus mu
 2. Śmier - ci mę - czeń - skiej pa - mięć jest z na - mi za - wsze, Chwa - ła i
 3. Wie - czne kap - łań - stwo je - go bę - dzie i chwa - ła. Klu - cze kap -
 4. O - fia - ra nie - sie z so - bą ła - ski nie - bie - skie. Zie - mia za -

sam po - wo - ła - nie wiel - kie dał. On nam o - two - rzył dys - pen -
 cześć nie - chaj za - wsze bę - dą mu! A krew nie - win - na przez mor -
 łań - stwa na za - wsze dzier - ży on. Wia - ra ko - ro - nę i kró -
 pła - ci za mę - za te - go krew. Prze - budź się, świe - cie! Spra - wied -

sa - cję o - stat - nią. Cześć wszy - stkich kró - łów i lu - dów bę - dzie miał.
 der - ców prze - la - na Zie - mi za - wo - ła o praw - dę w są - du dniu.
 le - stwo mu da - ła, Po - śród pro - ro - ków z lat daw - nych je - go tron.
 li - wość zwy - cię - ży! „Bra - ta Jó - ze - fa” ród ludz - ki po - zna wnet.

Chwal - my Pro - ro - ka, co jest na wy - so - ko - ści! Próż - no z nim

zdraj - cy i ty - ra - ni, wal - czyć chcą — Ra - zem z Bo - ga - mi dzi - siał

o nas się tro - szczy. Już śmierć zwy - cię - żyć nie mo - że ni - gdy go.

Słowa: William W. Phelps, 1792–1872
 Muzyka: szkocka pieśń ludowa

Nauki i Przymierza 135
 2 Nefi 3:14–15